

Експерт з життя зірок і дебютантка «Зіркових війн» Соломія Вітвіцька про проблеми білявок, неприємності з відкривачкою і справжніх чоловіків.

— **Ви в дитинстві дивилися програму «Що? Де? Коли?»?**

— Дуже стежила. Пам'ятаю цей голос, який так суворо розмовляв з гравцями, пам'ятаю всі команди... Ми вболівали, знали практично на пам'ять всіх гравців... Мені здавалося, що це якісь супернатані інтелектуальні люди, які вчилися на «знатоків»: не уявляла, що люди, чия робота не пов'язана з якимись науковими штуками, можуть збиратися в команди і все відгадувати. Тим паче, що тоді насправді були дуже суворі правила гри. Я чітко пам'ятаю: вболівала,

дуже переживала за всіх, були свої улюбленці...

- **А хто саме?**
- Бурда дуже розумно все розповідав. А Друзь був більше з гумором, іронічний такий. Його команда мені більше імпонувала. Там буд Двінятін... Схожий на одного з мушкетерів... Пам'ятаю такі напружені моменти... Коли вони виходили, камери літали навколо кришталевих сов, і там були якісь музичні перерви, всі ходили по дворі і починали заспокоювати один одного... Коли рахунок був 5-6 і так далі... Чесно кажучи, якщо програвали гравці, завжди здавалося, що має статися якесь чудо, ведучий має зжалитися, зробити якесь додаткове коло, додатковий бал... Це були насправді дуже зворушливі моменти.
- **Коли вам запропонували сісти за ігровий стіл, яка була ваша перша думка?**
- «Чому я?» Мені здається, що я не є суперерудованою, а до того - якимось не вмію реагувати. Часто буває, що ти знаєш відповідь і, в принципі, могла б додуматися, але не вистачає якихось елементарних підказок, в якому керунку думати. Бракує терпіння. Чи вміння відволіктися: зациклюєшся, йдеш в одну сторону - і не думаєш, що відповідь може бути взагалі в іншому ракурсі, кардинально іншому. Коли мені сказали, що я буду грати, мені, звичайно, було цікаво, хто там буде ще. Я думала, хто найрозумніший, хто буде капітан команди. Але в мене справді було питання до самої себе: «Чому я?» Я ж не така розумна. І, можливо, не заслуговую на таку честь. Тому що коли я в дитинстві дивилася цю програму — навіть уявити не могла, що колись зможу сісти за такий стіл і намагатися... навіть не скажеш «відгадати»... додуматися до відповіді. Бо, в принципі, багато відповідей заховано вже в питанні. Просто треба уважно його проаналізувати.
- **Як ви вирішували класичну жіночу проблему «Що вдягти?»**
- Це підказали організатори: сказали, що чорний колір переважає. В мене останнім часом чорних суконь в гардеробі достатньо. Тому я не дуже довго думала: просто

вдягла одну з них. Це не було складне питання. Складніше було доїхати до місця подій ввечері, в заторний час, коли все місто стоїть. Знайти і все таке... Мені, такій білявці, жіночці... Питання одягу взагалі не було проблемою.

– **Більше думали про те, як гратимете, ніж про те, як виглядатимете?**

– Я їхала одразу після ефіру, тобто вже була в гримі, із зачіскою. До того ж, я тепер є обличчям ювелірного бренду, тобто з прикрасами нема проблем. Можу прийти в магазин і вибрати якісь красиві речі, які прикрасять будь-яку сукню.

– **Тоді ближче до гри. За яке питання вам найбільше прикро?**

– Мені прикро взагалі, бо я постійно була в центрі уваги. Було таке враження, що якщо у Жана Новосельцева не було версій, він відразу казав: «Відповідає Соломія Вітвіцька». Мабуть, тому що ми сиділи навпроти і його очі піднімалися на мене. На перші два питання версій взагалі не було. І коли ти сидиш з цією «погрімушкою» і махаєш нею... Розумієш, що вона на кухні, але не розумієш навіщо... Вже потім я подумала, що це може бути якийсь макогон... А, наприклад, з цим аперитивом: я думала, що це не може бути аперитив, але, чесно кажучи, не була в жодному ресторані, де в меню був би намальований кросворд. Відповідно, не зовсім розумію, як можна було здогадатися. Не знаю, чи зарахував би ведучий, якби ми відповіли «приказки, прислів'я, анекдоти»: в мене був такий варіант. Якісь розважальні елементи. Але якби я сформулювала «розважальні елементи», він би спитав: «А що саме?» Я б сказала «анекдоти», а він – «неправильно». А до кросвордів ми б ніколи в житті не додумалися, бо я ніколи не бачила такого в меню.

Питання з відкривачкою, коли я збила з пантелику Нікіту, теж було підступне.

Побачивши цю фотографію, я перша вигукнула: «Відкривачка!» Може, всі одночасно сказали, але мені так здалося, що я перша. А потім вийшло, що я сама через цей розмір... Хто може подумати, що відкривачка може бути в такому великому ящику? Відповідно, я думала-думала – і подумала: «Може, не відкривачка, а пляшка?». І просто написала йому «пляшка» і знак питання. Він думав-думав – і ухвалив для себе таке рішення. А я вийшла винуватою. Звичайно, ведучий зіграв з нашого боку, і інші команди теж дуже поблажливо до нас поставилися, бо ми грали в перший раз. І це було так... Коротше, я була винуватою.

– **Але ж закінчилося все добре...**

– Так, закінчилося все добре, хоча загалом я лише один раз правильно відповіла на запитання. На ту відповідь, здається, наштотхнула Ліда Таран. Але в нас взагалі був такий хаос: не було зрозуміло, хто почав, хто які ідеї виказував... Але слава богу, що мені дали хоч раз відповісти правильно. Тому що мені передавали слово — і я кожен раз порола дурню. Не могла знайти відповіді. Особливо з цим набалдашником для шиття. «Що ви робите?» «Щось таке роблю». Версія хороша, конешно.

Мене особисто обурили питання на кшталт мовних, російських. Оскільки в нас здебільшого україномовна команда, я вважаю, це питання про «зябліка» було взагалі некоректним. І снігірі, і ще якусь пташку можна придумати. «Зяблік» - я навіть не знаю такої пташки, чесно. Ніколи в житті не використовувала слово «зяблік». Тому, звичайно, хотілося б, щоб, можливо, в подальшому, з переходом на 1+1 врахували ще й такий україномовний момент.

– **Які враження від команди? Можливо, хтось вас здивував?**

– Я було здивована, наскільки Жан Новосельцев правильно посів місце керівника команди. Чесно кажучи, коли я дізналася, хто буде капітаном, - поставилась до цього якимось так: «Нехай». Але він насправді був дуже на своєму місці, дуже вдало реагував: ну, окрім того, що двічі дав мені відповідати на питання, на які не мав відповіді. Ну, це таке. Не все ж йому ганьбитися. Мені сподобалось, наскільки він красиво, чітко діяв: як справжній чоловік. І брав на себе відповідальність, і намагався бути коректним, і намагався дослухатися, запам'ятати, хто подав ідею, передавати слово. Чесно кажучи, залишилося дуже позитивне враження саме від його гри на місці капітана.

Ну і, звичайно, Ліда Таран. Вона теж активно брала участь в обговореннях. І Марічка Падалко зі своїми трепетними плечима і розумом, яка намагалася зробити щось корисне для команди... Найактивніший, звичайно, був Нікіта Добринін. Я скажу, що насправді він дуже великий молодець: аналізував, намагався додумати. Мені здалось, що Комаров буд дещо розгублений. Напевно, тому що на нього всі напірали: з тими думками, що він багато подорожує і має знати відповіді. Просто не попалися такі питання. Було питання про Англію, а він був в Камбоджі і в Африці. Мені здається, що він сам настільки відчував відповідальність, що був дещо розчарований. Але я ніякої його вини не бачу. Все нормально, ми всі нормальні люди. Просто, думаю, коли на людину так сильно сподіваються, вона під вагою цієї відповідальності може якось хвилюватися і, можливо, не так розслаблено реагувати. А тут все-таки важливо мати холодний розум і старатися думати тверезо.

- **Чого, на вашу думку, не вистачило команді для перемоги?**
- Досвіду, зіграності не вистачило. Нам би провести ще кілька пробних раундів, щоб ми зрозуміли, яким чином діяти. Було дуже органічно, коли редактори нам підказували, намагалися направити: «Яке головне питання? Яке то? Яке сьо? Які ще варіанти?» Коли ми залишилися самі за столом, кожен намагався це робити, але якихось таких орієнтовних речей бракувало. Думаю, якби в нас було ще більше досвіду, якби була можливість проводити якісь тренування... Кажуть, в Інтернеті є якісь варіанти... Але все одно: це командна гра, треба зважати на всіх гравців. Тому я думаю, що з досвідом до нас прийде і розуміння, і, можливо, перемога.